

ЗМІЦНЕННЯ РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАТИВНОЇ ДЕРЖАВИ ЗА ПРЕЗИДЕНТА В. ПУТІНА

Перші ініціативи Президента Росії В. В. Путіна після інавгурації (7 травня 2000 р.) були пов'язані з перетворенням федеративних відносин. На його думку, до 2000 р. Росія набула низки ознак, притаманних не федеративній, а децентралізованій, конфедеративній державі. Ослаблення федерального центру не дозволяло здійснювати в регіонах Росії ефективний соціально-економічний і політичний курс, тому нагальним завданням стало зміцнення старої та створення нової вертикалі влади.

У травні 2000 р. указом Президента В. В. Путіна було створено 7 федеральних округів: Центральний, Північно-Західний, Південний, Приволзький, Уральський, Сибірський і Далекосхідний. У кожному з них запроваджувалася посада повноважного представника Президента. На цих представників покладался обов'язок забезпечувати реалізацію конституційних повноважень голови держави в межах відповідного федерального округу, підвищення ефективності діяльності федеральних органів державної влади і вдосконалення системи контролю за виконанням їх рішень [1, с. 84].

У той час у Росії багато регіональних законів суперечили російській Конституції, панував правовий хаос. Тому після створення федеральних округів і введення інституту повноважних представників головна увага керівництва країни була зосереджена на чіткому розмежуванні компетенції між Російською Федерацією та її суб'єктами, на перегляді федерального законодавства. Внаслідок масштабної роботи спеціальної Комісії при Президенті РФ під керівництвом Д. М. Козака у 2003–2004 рр. були поетапно прийняті закони, що сформували концепцію федеративної реформи.

За регіонами були закріплені повноваження, які вони були зобов'язані виконувати за рахунок власного бюджету. Решта повноважень залишалася за федеральним центром і могла передаватися суб'єктам федерації лише з відповідними фінансовими коштами. Була здійснена велика робота з приведення регіональних правових актів до загальнофедеральних. Формування єдиного правового простору завершилося вже в 2001 р. Політичне значення цих реформ полягало в тому, що керівникам було запропоновано серйозно займатися проблемами своїх регіонів, а не розв'язувати їх шляхом тиску на федеральну владу [2, с. 88].

На підвищення ефективності державного управління була спрямована і реформа верхньої палати Федеральних Зборів Росії – Ради Федерації, до якої входили голови виконавчої влади (президенти, губернатори), і законодавчих зборів суб'єктів Федерації. З 2000 р. місця

керівників республік, країв та областей стали поступово займати їх представники, які тепер працювали у Раді Федерації на постійній основі. Колишні члени Ради Федерації ввійшли до складу створеної Державної ради – нового дорадчого органу при Президенті РФ [3, с. 27].

Отже, у внутрішній політиці президент В. Путін проводив послідовний і жорсткий курс на централізацію і зміцнення «вертикалі» влади.

Список використаних джерел

1. Орлова Т. В. Історія нових незалежних держав: Postsovieticum : навч. посіб. / Т. В. Орлова. – К.: Знання, 2010. – 487 с.
2. Белковский С. А. Сущность режима Путина / С. А. Белковский. – М.: ЭКСМО, 2012. – 272 с.

Яковлев А. Н. Реформация в России / А. Н. Яковлев // Общественные науки и современность. – 2005. – № 2. – С. 24–31.